

Jocul Rege

Ludicul – ispită veșnică a efemerului într-o lume de efemeride... Spectacolul? Convenție socială ce întronează supremația **Jocului** ca mod de supraviețuire, mimarea unei realități în care dispar „barierele” prejudecății. Sigur, criteriile de valoare funcționează, chiar în era Pilașilor din Pont care, la fel de sinceri ca atunci, nu mai caută să înțeleagă azi sensul – existențial – al întrebării „Ce este adevărul?” La ce bun?

Și totuși, bucuria jocului reușește, din fericire nu de puține ori, să anihileze terorizantul spectru al realității din noi, doar cu prețul, minim, de a accepta Convenția. Așa s-a întâmplat și în cazul recitalului „Game” susținut la Universitatea Națională de Muzică, un recital „viu”, atractiv, și, în același timp, nu lipsit, prin intermediul repertoriului ales, de proiecții simbolice inspirate ale cotidianului transpus în imagine artistică. Fără a face un cât de mic rabat de la acel standard calitativ performant cu care suntem familiarizați de opt ani încoace, cei șase percuționiști (care de data aceasta s-au numit Ioana Popescu, Adrian Tăbăcaru, Mihaela Despa, Cristian Budescu, Luca Bruno și Gregorio di Trapani, lor alăturându-li-se mezzosoprana **Elmira Sebat**, fidelă promoatoare a expresiei contemporane), sub conducerea excepționalului profesor și interpret **Alexandru Matei**, au prezentat opus-uri semnate de Cristian Marina, Lucian Meșianu, Liviu Dănceanu, Carmen Maria Cârnelci și Viaceslav Artimov.

Dacă *Quintuplum* (Cristian Marina) a etalat o procesualitate ritmico-gestuală cu trimiteri arhetipale preluate din tradiția est-europeană și asiatică, iar *Attracteur étrange* (Lucian Meșianu) principiul transformațional al dezintegrării și reordonării structurale cu ajutorul unui atractor, ca și efectologia discontinuității metamorfozate – la limita inteligibilului – în continuitate, *Totem* (Viaceslav Artimov) a exploatat la maximum, în final, virtuozitatea celor șase interpreți ai *Sonatei pentru 95 de instrumente de percuție*, un ritual imaginar ce traversa evolutiv succesiunea secțiunilor. Total particulare prin „miza” semnificațiilor puse în joc s-au dovedit a fi *Desfrâul* lui Liviu Dănceanu (*Luxuria* - *Concert pentru vibrafon și patru grupe de percuție*), ca și *Politicele* lui Carmen Maria Cârnelci (pentru voce și patru percuționiști). Arta, privită prin prisma funcției sale cathartice și transpusă în fapt sonor printr-o „luxuriantă” simbioză între audibil și vizual, între obiect fonic și gest plastic ce depășește simpla sugestie, demonstrează în fapt că **este** capabilă de a transforma Spectacolul în Comuniune Magică. Tot așa cum dramaturgia expresivă născută din reunirea Cuvântului cu Muzica, la impactul versului cântat – în dialog cu desenul instrumental – asupra ascultătorului, a reușit să capteze atenția, îndemnând voit la asocieri stilistice mai speciale, precum cea cu zona cabaretului politic. (Incitante, ca totdeauna, prin forța emoțională degajată, versurile Magdei Cârnelci!)

Cortina a căzu, semnificativ, după acel *Dies irae* din finalul *Totemului* lui Artimov. Protagoniștii, încărcăți de gloria succesului, au părăsit scena. Rămâne însă aureola Spectacolului, punte între adevăr și iluzie, între viață și vis. Și, mai presus de toate, rămâne, omnipotent încă, **Jocul** – Rege.

Loredana BALTAZAR